

nu se poate justifica cu nici un argument.

● Scenografia spectacolului de păpuși și marionete este guvernată în mod esențial de aceleași legi ale sintezei teatrale ca și scenografia din spectacolul teatrului de dramă. Între ele există totuși o deosebire: în spectacolul de păpuși și marionete scenografia se apropie parcă mai mult de libertatea picturii de sevaleț prin faptul că dispăre scara umană fixă a actorului din spațiul teatrului de dramă. Pare paradoxal, dar această doză de libertate „suplimentară” nu duce la o plasticizare a teatralității ci, din contră, la o teatralizare a plasticii spectacolului. Faptul că în două din cele mai reușite spectacole ale acestei „săptămîni” scenograful și-a asumat și rolul de regizor mi se pare un argument. În spectacolul de marionete și păpuși rolul de „teatrator” — vă mai amintiți acest cuvînt folosit de Ion Sava? — al scenografului este parcă mai evident decît în spectacolul de dramă...

Dan JITIANU

Să ne luăm în serios

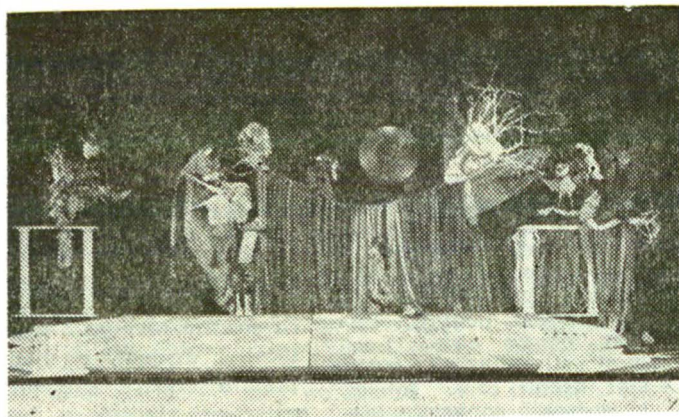
Sîntem după cea de a II-a ediție a „Săptămîinii teatrelor de păpuși și marionete” (București, 29 mai — 4 iunie 1989), desfășurată ca finală republicană în cadrul celei de a VII-a ediții a Festivalului Național „Cîntarea României”. Organizatorii s-au străduit, după experiența primei ediții, s-o facă pe aceasta mai bine, mai interesantă, mai semnificativă. Participarea a fost de-a dreptul impresionantă și nu cred că exagerez deloc, chiar emoționantă. Cele 16 colective teatrale au fost prezente cu echipele complete, spectacolele au fost mai valoroase decît cu doi ani în urmă (semn că ediția întâi a pus multe probleme teatrelor, că a ridicat stacheta ambițiilor, și că la viitoarea noastră întîlnire, din 1991, se vor vedea spectacole de o și mai înaltă tinută).

S-a observat, prin eterogenitatea montărilor, că mișcarea păpușărească românească este într-o căutare febrilă de mijloace noi de expresie, de valorificare și revitalizare a unora devenite, de mult, elemente specifice

de limbaj, că — în general — această formă de spectacol are posibilități infinite de exprimare, că (pentru a cita oară repetăm această observație fundamentală?) acolo unde se termină imperiul semnelor omenești, începe — abia — acela al păpușii.

Un reputat cronicar al teatrului nostru observă (la cel de al doilea collocviu din cadrul „Săptămîinii”), pe drept cuvînt, că mulți au idei, dar că nu tot mulți sînt cei ce le pot realiza. Noi am dovedit că de la intenție la realizare este un pas pe care l-am făcut și-l vom face, în continuare, cu voința de a demonstra că arta păpușarilor români este de mare valoare, că întîlnirea lor este necesară, că trebuie să știm unii de alții și să învățăm unii de la alții.

Dar peste tot și toate trebuie ca, deliberat, conștient, să ne luăm în serios! Mai întîi, noi pe noi, ca, apoi, să ne la și ceilalți. Mulți participanți la discuțiile de după cele 6 sau 7 spectacole ale unei zile din cadrul „Săptămîinii” noastre se plîngeau (și noi constatăm chiar atunci) de absența cronicarilor de specialitate (în general la teatrul de păpuși, și — în special — la „Săptămîna” bucureșteană). Că ei nu erau prezenți (decît în par-

Moment din spectacolul Teatrului Tândărică „Visul unei nopți de vară”

Între manifestările reușite din Săptămîna teatrelor de păpuși și marionete s-a numărat și vernisajul unei expoziții de păpuși

te) era o realitate, dar și că noi, teatrele de păpuși și marionete, trebuie ca prin spectacolele noastre să-i facem să vină să ne vadă — este o obligație morală, ce ține de tradiția păpușăriei românești și de sarcina noastră, a celor de azi, de a o continua și dezvolta la cote înalte.

**Dr. Mihaela
TONITZA IORDACHE**
Director al Teatrului
„Tândărică“

Necesitatea redeșteptării interesului critic

Una din problemele prin care cele două colocvii din cadrul „Săptămîinii teatrelor de păpuși și marionete“ — desfășurată la București între 29 mai și 4 iunie — și-au argumentat necesitatea organizării lor, a fost și cea a lipsei unui interes constant al criticii de specialitate față de fenomenul teatrului de păpuși actual, problemă

ridicată și dezbătută de majoritatea vorbitorilor.

Dezbaterile au demonstrat că nu este vorba de o simplă lipsă de atenție, de o neglijență sau de o prejudecată, ci de ceva mult mai grav, de o neînțelegere a importanței majore pe care acest gen spectacular o deține, atât prin calitățile formativ-educative aplicate unei categorii speciale de public — copiii, cât și prin condensarea tipică a mijloacelor de expresie teatrală cu care operează specific această formă străveche de teatru codificat, autentică sursă teatrală, atât de deschisă oricărei revalorificări, oricărei descoperiri, atât în formă cât și în substanță. Prezența limitată a persoanelor direct implicate în analiza fenomenului teatral, atât la spectacolele din cadrul manifestării cât și în colocvii, a mai relevat că această deficiență este legată și de o lipsă de continuitate care se observă între generațiile de critici, prezenți fiind în special, veteranii genului, acele personalități care au propulsat ani de-a rândul teatrul românesc în ansamblu, în complexitatea formelor sale de manifestare.

Necesitatea provocării unei polemici în favoarea valorificării critice, teoretice, exegetice, în general, a teatrului de pă-

puși este cu atât mai stringentă cu cât multe din cele 19 teatre de păpuși și marionete din țară se confruntă cu o stare de confuzie favorizând aproximativul, impresionismul, improvizația, nefi-rești în cadrul acestui gen de teatru care solicită rigoarea, stăpînirea perfectă a tehnicilor și mijloacelor teatrale, într-un cuvînt profesionalismul, **atît la nivelul minuirii, al scenografiei, regiei, dramaturgiei, cît și al programului stilistic și repertorial.** Această stare de lucruri contrazice statutul și marile performanțe dobîndite în anii '60—'70 de teatrul de păpuși românesc în cadrul mișcării generale a teatrului de animație pe plan internațional, moment care se definise și prin reflectarea critică și teoretică adecvată.

Obligația morală a criticii este de a forma, prin judecăți și valorizări profund implicate și, aplicate fenomenului ca atare, artiști profesioniști conștienți și responsabili și, nu în ultimă instanță, de a crea un climat de competență și seriozitate de care teatrul de păpuși și marionete are atîta nevoie pentru a reveni în prim-planul contextului cultural actual.

**Ruxandra
SĂRARU-GALGOȚIU**